

[Jimmy Stahr]

Der er både i betænkningen og redegørelsen en masse forslag om forsøg. Jeg har ikke talt det op, men et af de mest brugte ord i redegørelsen og betænkningen er ordet »forsøg«. Jeg mener, der var nogle steder, hvor man lige så godt kunne være gået i gang med noget operativt.

Tag f.eks. handicapidrætten. Vi har jo længe vidst, at man havde behov for hjælp, og selv om kulturministeren gerne ville have set udvalgets arbejde færdigt, kunne han jo godt have forberedt et udspil; i hvert fald kunne han være kommet med et konstruktivt udspil i redegørelsen. Det virker ærlig talt lidt provokerende, hvis man nu foreslår enten nye forsøg inden for handicapidrætten, eller at man sender betænkningen tilbage til ny udtalelse. Hvad skulle høringsorganisationerne egentlig svare? Her havde jeg gerne set et klart udspil fra ministeren. Er det konsulenter, handicapidrætten skal have, er det bedre lokaleforhold, går man ind for center-tanken, eller synes man, at handicapidrætten har fået nok? Synes man, handicapidrætten er for eliteorienteret? Det er jo tanker, der har været fremme. Jeg mener, at ministeren godt her kunne have været mere præcis og så sat nogle grunker på.

Jeg mener heller ikke, at vi med de initiativer, der nu har været i gang i flere år som forsøg under fællesbetegnelsen »idræt i dagtimerne«, behøver flere forsøg. Her er der tale om idrætssvage grupper, og jeg synes, at både firmaidrætten og FMI har gjort et godt stykke arbejde; at bede om flere forsøg på det område virker ærlig talt lidt hovedløst. Skulle vi ikke bare blive enige om, hvilke beløb der skal sættes på, således at de kan komme på finansloven for 1988?

Jeg synes, at kulturministeren hurtigst muligt skulle indlede samtaler med de andre ministre – arbejdsministeren, socialministeren osv. – om disse problemer, og lad os så se på det i stedet for at sende det til ny høring. Vi ved jo, hvad det er, vi får at høre.

På forskningsområdet er der, som jeg har nævnt, heller ikke brug for ret mange flere forsøg. F.eks. tror jeg, vi har talt om en lærestol i idrætsmedicin i 10 år nu. Vi skal jo ikke have flere forsøg om det, vel? Eller skal det sendes ud til høring igen? Hvorfor siger ministeren ikke: jeg vil hverken eje eller have en lærestol? Eller: jeg har ikke penge til den? Eller: jeg har allerede diskuteret det

med undervisningsministeren, og den oprettes ved en festlighed på universitetet den 18. november 1987 – sådan noget lignende. Det kunne måske blive i denne regerings tid.

Kort sagt, hr. minister, så mener jeg nok, at redegørelsen kunne have givet anledning til mere handling og mindre rundsending af papirbunker. (Den røde lampe lyser). Nu får jeg desværre det røde kort, men så må jeg vende tilbage, for jeg ville bl.a. sige til ministeren, at med hensyn til 25-års reglen kan jeg måske forstå hans vaklen, og det vil jeg gerne diskutere i næste omgang.

Aagaard (KF):

Også jeg vil gerne indlede med at takke ministeren for den redegørelse om breddeidrætten, som vi har modtaget på baggrund af breddeidrætsudvalgets betænkning. Dette udvalg fortjener bestemt også tak for et særdeles fyldigt og omfattende materiale, som har givet nogle dages læsning. Det er en betænkning, som bestemt har været interessant læsning, og som efterlader én med en betydelig større viden om dansk idræts historie og udvikling, funktion og organisation samt ikke mindst om de finansieringskilder, der er i idrætten. Endelig er der selvfølgelig også de konstruktive forslag, der foreligger til forbedring af breddeidrættens vilkår, forslag, som efter min bedste opfattelse virker særdeles konstruktive, selv om jeg må erklære mig enig med ministeren i, at en forbedring tager sit udgangspunkt i et højt niveau.

Jeg vil gerne give udtryk for, at i Det Konservative Folkeparti er vi helt enige med breddeidrætsudvalget, når dette fastslår, at det er foreningen og det frivillige initiativ, der er det fundamentale og grundlæggende, og som fortsat skal være det bærende i lokalsamfundets kultur- og fritidsaktiviteter, ligesom man ønsker den naturlige forankring, som en stor del af den danske befolkning har i den meget betydelige frivillige indsats, bevaret.

Den frivillige leders indsats er uundværlig. Hvis alt skal betales, bliver det økonomisk uoverkommeligt, og noget menneskeligt går tabt, understregede vor ordfører, hr. Flemming Jensen, under den sidste debat om breddeidrætten i februar 1985, og jeg vil gerne tilføje, at uden den enorme frivillige indsats fra over 100.000 foreningslederes side